Trāſmutatio arguit materiā opatio vo formā
Primus motor dat eſſe omnibus entibus.
Virtus infinita eſt duplex. ſ. infinita vigore: ⁊ infinita duratione.
Virtus mouens celum ē infinita in duratiōe: non autem vigore.

Auctoritates ex libro primo poetrie Ariſtotelis.

O Omnis oratio poetica vel ē laudatio vel vituperatio.
Ars poetica eſt ars logicalis.
Cōpoſitor metrorū in naturalibꝰ: potius ē de nominādus auctor ſermocinalis : ꝙ̄ poeta.
Omnis actio omnis modus verſatur vel cir ca virtutes vel vitia.
Homo naturaliter delectatur in ſimphonia ⁊ metro.
Exemplis vtimur in docendo: vt facilius in/ telligatur quod dicitur.
Doctrina naturaliter ꝓceditur de homine ad hominem: ſm̄ operationes quas habet do ctor ad diſcipulum.
Anime virtuoſe ⁊ nobiles : naturaliter adin/ ueniūt artem carminū ad laudandū: anime vero ab his differentes in nobilitate: adin/ ueniunt carmina ad vituperandū.
Bonitas artis laudande conſiſtit in metro ꝓ lixo: non in curto.

Secundi poetrie.

t Totū et completū eſt quod habet prin cipium mediū ⁊ finem.
Locū mediū optimū dicimus in bello: qꝛ for/ tes tenent locum medium: inter locum timi dorum ⁊ audacium.
Dis ſermo ſi breuior fuerit ꝙ̄ oporteat : ob/ ſcurat intellectū: ſi longior difficilis erit re/ tētionis: ⁊ diſcipulo obliuionē inducit.
Vni rei multa accidunt.
Oportet in hoc vt ars natura imitetur: vt oīa que agit: agat ſm̄ vnū propoſitū ⁊ vnū finē
Rebus nō exiſtentibus in natura : non impo nuntur nomina niſi raro.
Res quarum natura eſt vt caſu accidant mi/ rabiles exiſtunt.
Ira ē triſticia ⁊ perturbatio quedam ī vehemē ti appetitu vindicte.
In infirmo eſt continua triſticia : ⁊ meror in conſolabilis.

Commentatoris.

S Haue eſt homini quod conſueuit to ta vita ſua.
Quod non credit quis: non mouet ipſum ad timendū vel ad miſerandum.
Non cōtriſtatur quis nec leditur in tantū: pro pter malum quod infertur ſibi ab inimicis: inquantū contriſtatur ⁊ leditur propter ma lum illatum ſibi ab amicis.
In quodlibet genere ē aliquod bonū : licet in eo inueniuntur aliqua non bona.
Propter vſus ⁊ conſuetudines malos ⁊ per/ uerſos non laudatur quiſquā.
Qui beneficia inuenit: compedes inuenit.
Res nulle ſtabiles ſunt: que cum fluxu huius temporis confluxibiles ſunt.
Ars in inferno continua triſticia eſt: et me ror in conſolabilis.
Littera eſt ſimpliciū eorum ex quibus locutio conſtituitur.

Ariſtotelis auctoritates nobilitates ⁊ primo ex libro primo rethoricorū.

R Rhetorica ē aſſecutiua dyaletice.
Litigātis nihil ē niſi oſtendere quia res eſt vel non ē: vel qꝛ facta ē : aut quia nō facta ē: vtrū autē ſit iuſta vel iiuſta: oportet ipſum iudicem cognoſcere : et non addiſcere a litigantibus.
Facilius ē habere vnum vel paucos ſapiētes ꝙ̄ multos.
Amor ⁊ odiū ⁊ propriū cōmodum: ſepe faciūt iudicem non cognoſcere verum.
Rethorica docet vera ⁊ iuſta perſuadere: ⁊ cō traria horum fugere.
Si incōueniens ē ⁊ turpe aliquē ſe non poſſe defendere corpore: multo magis incōueni/ ens ē ⁊ turpe ſe nō poſſe defendere ſermōe
Nulla ars cōſiderat particulare: qꝛ particula/ ria ſunt infinita ⁊ non ſunt ſcibilia.
Si per plura dictum fuerit: magis planū erit quod dicitur.
De neceſſarijs ⁊ impoſſibilibꝰ aliter ſe habere nō conſiliamur: ſed de contingentibus que poſſunt aliť ſe habere que in poteſtate nr̄a ſūt
A ſimilibus ſimilia nata ſunt fieri.
Nobilitas gentis ⁊ ciuitatis eſt: ſui iuris anti quos eſſe ⁊ preſides primo inſignes: ⁊ mul tos inſignes ex ipſis prodijſſe.
Nobilitas ſingularis ē: que a viris aut mulie ribus fit propter diuitias aut virtutes : aut

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf